

PROP DE VOSALTRES

En defensa de tota vida

Estimats diocesans:

El dissabte passat l'Església va celebrar la festa de l'Anunciació del Senyor. Des de fa uns anys, aquest dia 25 el dediquem a participar en una jornada especial en defensa de la vida humana; una defensa que no té límit en el temps ni en l'espai, encara que accentuem aquesta preferència el dia en què comença la Vida en el món, al si de la Mare de Déu. Nou mesos després celebrarem la festa del naixement de Jesucrist i expressarem de mil maneres l'enorme alegria de Nadal i la total confiança que Déu Pare ha posat en l'ésser humà que ha fet canviar les seves inclinacions cap a l'odi, la venjança i la mort en impulsos cap a l'amor, el perdó i la vida. Mai no agraiem prou la possibilitat d'aquesta conversió.

Recordem tot això, una vegada més, perquè en aquests moments s'han aprovat unes lleis al nostre país encaminades a afeblir la protecció de la vida humana. A l'ésser concebut i que espera en el si matern el moment de néixer se li endossa una llei que permet la seva eliminació mentre, alhora, es vol estendre la idea d'un fals «dret» de la dona sobre la realitat humana que porta en el seu cos: l'anomenada llei de l'avortament. També se n'ha aprovat una altra que proposa l'eliminació de la vida d'un malalt o ancià apel·lant a la compassió, perquè no sofreixi més en aquest món, però que sigui un tercer, un sanitari, el que s'encarregui de l'«assumpte» obviant les conviccions més profundes d'uns i altres i assenyalant amb futures llistes els qui

no se sotmetin a la legislació vigent. Tot molt «legal» i molt «lliure»: és l'anomenada llei de l'eutanàsia. Hi ha altres lleis que soscaven els fonaments de l'antropologia cristiana i els seus promotors se sorprenden que milions de conciutadans no vulguin acceptar aquestes orientacions cap a la nostra societat. Cal recordar la fortlesa de molts màrtirs al llarg de la història per no acceptar determinats plantejaments contraris a la voluntat del Déu de les promeses i per resistir fins a la mort enfront de la injustícia d'algunes lleis.

Davant d'aquesta situació, malauradament acceptada per la societat, es pretén que l'Església catòlica condescendeixi en la seva comprensió. Recordem que fa poques setmanes es va signar per part de moltes confessions religioses un comunicat en defensa de la vida humana i en contra de la legislació que condueix a la mort. Encara que el tema que ens ocupa és molt més

ampli, perquè afecta també altres grups humans sense conviccions religioses i que es resisteixen a acceptar postulats, que canvien fàcilment, com passa en les legislacions d'altres països, segons les notícies que ens arriben.

L'Església s'ha expressat amb claredat i contundència a favor de la vida i no ha transigit mai a afavorir la mort provocada de l'ésser humà perquè desmorba, no serveix o no s'ajusta als propis interessos personals i familiars. Tots els cristians ho sabem i, davant d'alguns dubtes, recorrem amb freqüència al Catecisme perquè enforteixi les nostres conviccions. No és cap

novetat que molts catòlics, tant seglars com preveres i bisbes, facin afirmacions públiques en contra d'aquestes lleis i no vulguin renunciar a la llei de Déu. Davant d'això es pretén caricaturitzar aquesta opinió dels creients i vincular-la a alguna opció política per desvirtuar les seves afirmacions. Fins i tot se n'enriuen o amenacen els qui desitgen resar per salvar vides humanes i es neguen a col·laborar com a executors de mort.

Es parla amb massa facilitat de «reclada» i de «progrés» a l'hora de qualificar lleis, opinions i actituds davant la vida i la mort dels éssers humans. Els cristians no volem agradar o estar a gust amb aquestes conegudes opcions a favor de la mort: volem mostrar coherència amb la fe ensenyada per l'Església, i que afecta la vida diària.

Amb el meu afecte i benedicció.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Deu anys de pontificat de Francesc

El papa Francesc va complir deu anys de pontificat el passat 13 de març. Jorge Mario Bergoglio, el primer papa llatinoamericà, ha protagonitzat una dècada marcada per les reformes, després d'haver estat elegit en un context molt difícil, arran de la renúncia de Benet XVI. De maneres humils, Francesc ha fet una aposta per aproximar l'Església als pobres i per fomentar la participació de tota la comunitat a través del Sínode.

D'altra banda, el cardenal Joan Josep Omella entrarà en el Consell de Cardenals, el grup de col·laboradors que assessoren el Papa en els temes relacionats amb la reforma de l'Església. Un cop expirat el mandat dels anteriors membres d'aquest grup, Francesc ha inclòs en els nomenaments l'arquebisbe de Barcelona, vicepresident de la Conferència Episcopal Tarraconense i president de la Conferència Episcopal Espanyola.

CERCA DE VOSOTROS

En defensa de toda vida

Queridos diocesanos:

El sábado de la semana pasada la Iglesia celebra la fiesta de la Anunciación del Señor. Desde hace unos años participamos todos ese mismo día 25 de una jornada especial en defensa de la vida humana. Una defensa que no tiene límite en el tiempo ni en el espacio aunque acentuamos esta preferencia en el día en que empieza la Vida en el mundo, en el seno de la Virgen María. Nueve meses después celebraremos la fiesta del nacimiento de Jesucristo. Expresaremos de mil maneras la enorme alegría de la Navidad y la confianza total que Dios Padre ha puesto en el ser humano cambiando sus inclinaciones hacia el odio, la venganza o la muerte en impulsos hacia el amor, el perdón y la vida. Nunca agradeceremos bastante la posibilidad de esta conversión.

Todo esto es conveniente recordarlo, una vez más, en estos momentos en que se han aprobado leyes en nuestro país encaminadas a debilitar la protección de la vida humana. Al concebido y no nacido esperando su momento en el seno materno se le endosa una ley que permite su eliminación llegando a expandir la idea de un falso «derecho» de la mujer sobre la realidad humana que lleva en su cuerpo. La llamada ley del aborto. Y también otra ley propone la eliminación de la vida de un enfermo o anciano apelando a la compasión para que no sufra más en este mundo pero que sea un tercero, un sanitario, el que se encargue del «asunto» obviando las convicciones más profundas de unos y otros y señalando con futuras listas a quienes no se sometan a la legislación vigente. Todo muy «legal» y muy «libre». La llamada ley de la eutanasia. Hay otras leyes que socavan los cimientos de la antropología cristiana y sus promotores se sorprenden que millones de conciudadanos no quieran aceptar estas orientaciones para nuestra sociedad. Es procedente recordar la fortaleza de muchos mártires a lo largo de la historia por no aceptar determinados planteamientos contrarios a la voluntad del Dios de las promesas o por resistir hasta la muerte ante la injusticia de algunas leyes.

Ante esta situación, por desgracia aceptada socialmente, se pretende que la Iglesia católica condescienda en su comprensión. Recordamos que hace pocas semanas se firmó por parte de muchas confesiones religiosas un comunicado en defensa de la vida humana y en contra de la legislación que conduce a la muerte. Aunque el asunto que nos ocupa es mucho más amplio; afecta a otros grupos humanos sin convicciones religiosas y se resisten a aceptar postulados, cambiantes con cierta facilidad, como ocurre en las legislaciones de otros países, según las noticias que llegan.

La Iglesia se ha expresado con mucha claridad y contundencia en favor de la vida y no ha transigido nunca en favorecer la muerte provocada del ser humano porque estorba, no sirve o no se ajusta a los propios intereses personales o familiares. Todos los cristianos lo sabemos y, ante algunas dudas, recurrimos con frecuencia al Catecismo para que fortalezca nuestras propias convicciones. No es una novedad que muchos católicos, tanto seglares como presbíteros y obispos, hagan afirmaciones públicas en contra de estas leyes y no quieran renunciar a la ley de Dios. Ante ello algunos pretenden caricaturizar esta opinión de los creyentes o Hermanarla con alguna opción política para desvirtuar sus afirmaciones. Incluso se mofan de las mismas o amenazan a los que desean rezar para salvar vidas humanas o se niegan a colaborar como ejecutores de muerte.

Con excesiva facilidad se habla de retroceso o de progreso a la hora de calificar leyes, opiniones y actitudes ante la vida y la muerte de los seres humanos. Los cristianos no queremos agrandar o estar a gusto con estas socorridas opciones en favor de la muerte; queremos mostrar coherencia con la fe enseñada por la Iglesia y que afecta a la vida diaria.

Con mi afecto y bendición.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Lleida acull 1.200 joves d'esplais cristians en la Troca Jove 2023

Lleida va acollir, el cap de setmana de l'11 i el 12 de març, la Troca Jove 2023, la trobada anual que organitza el Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans, i que va reunir més de 1.200

adolescents de Catalunya, País Valencià, Balears i Andorra. Aquesta trobada, que feia deu anys que no se celebrava a Lleida, tenia enguany l'objectiu de reflexionar sobre la societat del futur, posant atenció a reptes com el de l'emergència climàtica.

Els joves es van reunir a la plaça de la Sardana de la Seu Vella, on van rebre la benvinguda de l'alcalde de Lleida, Miquel Pueyo, de la secretària d'Infància, Adolescència i Joventut, Núria Valls, i del bisbe Salvador. D'allà es van dirigir al campus de la UdL a Cappont, des d'on van començar el seu programa d'activitats. Els joves van passar la nit del dissabte en diferents col·legis de Lleida i pavellons esportius, i diumenge van completar la seva estada en un cap de setmana gairebé estival.

Raó, humilitat, senzillesa i diàleg

El filòsof lleidatà i professor de la Universitat Ramon Llull (URL) Ferran Sáez va oferir, el passat 9 de març a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI), la conferència titulada «Raó i humilitat». Va ser la penúltima sessió del cicle que l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) dedica aquest curs a la humilitat.

D'altra banda, la sala de juntes del Rectorat de la Universitat de Lleida va acollir el 10 de març la taula rodona titulada «La senzillesa com a condició del diàleg», dins el Seminari Atri dels Gentils. L'acte, organitzat per l'IREL, la Fundació Joan Maragall, l'IEI i

la UdL, va comptar amb Amadeu Bonet i Marta Trepà, moderats per Meritxell Calderó.

Assemblea de la Confraria de Montserrat

La Casa de l'Església-Acadèmia Mariana va acollir, el passat 11 de març, l'Assemblea de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, presidida pel bisbe Salvador, en la qual es va ratificar la nova junta amb la incorporació de nous membres. A banda de fer balaç de l'activitat del darrer any, es va informar de la voluntat de restaurar l'altar de la Mare de Déu de Montserrat de la Catedral, que es va construir l'any 1955 i que necessita una neteja i un tractament contra els corcs.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «El dolç cant de la creació ens convida a practicar una espiritualitat atenta a la presència de Déu en el món

natural, conscients que totes les coses van ser fetes per mitjà de Crist i sense Ell no es va fer res de tot el que existeix (Jn 1,3)» (6 de setembre).

@Pontifex_es: «Déu actua a través d'esdeveniments no programables i fins i tot de contratemps. Demanem al Senyor que ens envii el seu Esperit perquè ens ajudi a discernir i a reconèixer la seva presència fins i tot en les situacions imprevistes i doloroses de la nostra vida» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «Davant tots els escenaris de guerra del nostre temps, els demano que siguin constructors de pau. Preguem junts per la reconciliació i la concòrdia. Encomanem a la Mare de Déu les víctimes de totes les guerres, especialment la benvolguda població ucraïnesa» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «La crida evangèlica «Converteixin-se, perquè el Regne dels Cels és a prop» (Mt 3,2) convida a una nova relació amb Déu, i també a una relació diferent amb els altres i amb la creació. Custodiar l'obra de Déu és part essencial de la vida cristiana» (9 de setembre).

La Mare de Déu de la Soledat «reestrena» mantell

La Congregació de la Puríssima Sang de Lleida va rebre, el passat 13 de març, el centenari mantell processional de la Mare de Déu de la Soledat, després d'haver estat restaurat per l'empresa especialitzada Context de Barcelona. Així, un cop retornada a l'Església de la Sang, ja es podran dur a terme els corresponents preparatius de la Setmana Santa amb aquesta peça única a Catalunya, datada l'any 1929 i confeccionada amb vellut, fil d'or i incrustacions de pedreria i perles naturals.

Les encarregades de dur a terme aquesta laboriosa i delicada feina han estat Rosa Flor Rodríguez i Eva

Camí. Les alarmes havien saltat quan es va comprovar que el mantell s'estava esquinçant des de la part de la corona fins a la zona del clatell de la verge, tal com va explicar

en el seu moment el consiliari de la Congregació de la Sang, Jaume Melcior. La Verge de la Soledat podrà tornar a lluir el mantell amb tot el seu esplendor aquesta Setmana Santa.

40 activitats de Catalonia Sacra aquest 2023

Catalonia Sacra proposa aquest any una quarantena d'activitats, de les quals vuit tindran com a objecte diferents mostres artístiques religioses de la província de Lleida.

Aquest festival itinerant, plenament consolidat, dona a conèixer la diversitat, la riquesa i els valors del patrimoni cultural de l'Església.

La presentació es va fer a Tarragona i el va presidir el bisbe Salvador, president del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sacre (SICPAS), òrgan impulsor de Catalonia Sacra, que va destacar la voluntat ferma de posar el patrimoni cultural de l'Església al servei de tota la societat, i la importància de treballar coordinadament entre els diferents bisbats.

Exercicis espirituals a Lleida

Vint-i-nou capellans han realitzat exercicis espirituals a la casa sacerdotal de Lleida entre el 6 i el 10 de març. La major part dels mossens eren dels bisbats de Lleida i Solsona, i s'hi van afegir un de Vic i un altre de Barcelona. El director dels exercicis va ser Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona. La temàtica va estar centrada en la contemplació del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, fent un especial èmfasi en Jesucrist com a Sacerdot i Pastor.

REFLEXIONS

Tan sols pensar en l'altre

Quan Jesús ens proposa l'ideal de l'amor: estimar els enemics, ens posa el llistó tan amunt que després ens costa posar el límit per sota a aquest sostre infinit per estimar. I acabem quedant-nos en la nostra imperfecció de l'amor. Si ens costa estimar a tothom, fins a l'enemic, comencem per la fórmula més fàcil: «pensa en l'altre, no només en tu sol».

Certament que és un mínim, però molt sovint no arribem ni a això. A tall d'exemple. Arribes amb el cotxe per aparcar i tens molts llocs arran de vorera. Et pares a calcular que davant o darrera teu hi han de cabre més cotxes? Potser et penses que només hi has d'aparcar tu? I quan t'estàs rentant les dents o esbaldint els plats, t'adones que si vas obrint i tancant l'aixeta acabes fent servir una quarta part de l'aigua que gastaries? Te n'adones que quan regues les plantes del balcó a les dotze del migdia estàs mullant les persones que passen per sota? I quan surts a fumar, ja sigui al teu balcó o a la terrassa del bar, tens al teu costat persones que els fa mal respirar el fum perquè tenen asma? I aquell clàssic detall, gairebé en extinció, de deixar el seient per permetre que s'hi assegui aquella persona que realment necessita esperar-se asseguda?

Hem viscut un temps que se'ns ha convidat a fer coses pensant en els altres: la pandèmia de Covid. Però lluny queda aquell petit gest de portar posada la mascareta quan estaves davant d'una altra persona. No hem après res quan, sabent que estàs constipat, o que tens grip declarada i, ja no diem si tens Covid assenyalada pel test, continues sortint al carrer i sabent de cert que això mateix que tu tens ho encomanaràs al del costat.

El camí per aprendre a estimar comença en deixar-li lloc a l'altre i que res del que jo digui o faci molesti a qui tinc al costat. No podem deixar de viure ni un sol instant sense la consciència que no vivim sols i que els altres necessiten ser estimats per mi. És així com l'altre passa a ser més important que jo. La gran lliçó del Mestre quan va donar la vida per mi.

Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / SI 26 / Jo 12,1-11]. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Nicefas, abat.

4. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / SI 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / SI 68 / Mt 26,14-25]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. domini-

cà, de València; santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / SI 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Guillem, abat.

7. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / SI 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jo 18,1-19,

42]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Germans de les Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germa, monjo.

8. ■ Dissabte Sant. Sant Joan d'Orgaryà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (litúrgia de les

hores pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6, 3-11 / SI 117 / Mt 28,1-10. Missa del dia: Fets 10,32a.37-43 / SI 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jo 20, 1-9 (o bé: Mt 28,1-10). A la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24, 13-35]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor (A)

COMENTARI

Jesucrist es feu obedient fins a la mort, per això Déu l'ha exalçat

Aquest diumenge ve marcat sobretot pel contrast entre la primera part, entrada triomfal de Jesús a Jerusalem i la segona part, la passió del Senyor que llegim a l'evangeli. De fet aquest també és el títol d'aquest diumenge: «Passió del Senyor». La celebració d'avui destaca pel dolor, pel sofriment, per la passió, tot i començar amb una entrada triomfal. La mateixa entrada a Jerusalem porta el segell de la humilitat: *Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí...* no entra muntat en un cavall en actitud abassegadora i triomfal; és una entrada senzilla i humil. És la humilitat (en el sentit més profund) de la que parla la segona lectura: *Jesucrist que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau.* Era Déu però no es va voler manifestar com a tal sinó amb abaixament i humiliació fins a la mort: *s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*, la més ignominiosa de totes. Ho veiem a la passió: la traïció d'un dels seus deixebles, la negació de l'altre, la fugida de tots: els assots, l'haver de carregar la creu, ser crucificat i ser-ho enmig de dos bandolers, els insults dels qui passaven, la sensació d'abandó de tots: *Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?*... Ha assumit tot el dolor dels homes, el sofriment de tants innocents... Ho ha fet per sentir-se germà de tots els homes, per fidelitat a la seva missió, per obediència al Pare. en definitiva per amor. Per això tota la Setmana Santa acaba no el Divendres Sant sinó el dia Pasqua, la gran festa de tots els cristians. El Crist ressuscitat ens dona a tots la vida, la llibertat plena, la salvació per sempre. L'amor només pot desembocar en la vida, no en la mort. Per això Setmana Santa és contemplar (sobretot), més enllà del dolor i del sofriment, l'amor de tot un Déu capaç de donar la seva vida per tots nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment final)

Arribaren a un indret anomenat Gòlgota, que vol dir lloc de la Calavera. Li oferiren una beguda de vi barrejat amb fel; ell el tastà, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. I s'assegueren allà per fer la guàrdia. Sobre el seu cap, havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus.» Dos bandolers foren crucificats juntament amb ell, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.

Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aires de mofa i deien: «Tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix; si ets el Fill de Déu, baixa de la creu.»

També se'n burlaven els grans sacerdots amb els mestres de la Llei i els notables. Deien: «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix! Ell que és el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i creurem en ell. Confiava en Déu: que l'alliberi, doncs, si tant se l'estima, ell que deia: Soc Fill de Déu.»

Els bandolers que havien estat crucificats amb ell també li feien els mateixos retrets.

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: «Eli, Eli, lema sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.»

Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà.

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i resuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts. Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïas (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente al ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento final)

Cuando llegaron al lugar llamado Gòlgota, que significa «lugar del Cráneo», le dieron de beber vino con hiel. Él lo probó, pero no quiso tomarlo.

Después de crucificarlo, los soldados sortearon sus vestiduras y se las repartieron; y sentándose allí, se quedaron para custodiarlo. Colocaron sobre su cabeza una inscripción con el motivo de su condena: «Este es Jesús, el rey de los judíos.»

Al mismo tiempo, fueron crucificados con él dos ladrones, uno a su derecha y el otro a su izquierda.

Los que pasaban, lo insultaban y, moviendo la cabeza, decían: «Tú, que destruyes el Templo y en tres días lo vuelves a edificar, ¡sálvate a ti mismo, si eres Hijo de Dios, y baja de la cruz!».

De la misma manera, los sumos sacerdotes, junto con los escribas y los ancianos, se burlaban, diciendo: «¡Ha salvado a otros y no puede salvarse a sí mismo! Es rey de Israel: que baje ahora de la cruz y creeremos en él. Ha confiado en Dios; que él lo libre ahora si lo ama, ya que él dijo: “Yo soy Hijo de Dios.”»

También lo insultaban los ladrones crucificados con él.

Desde el mediodía hasta las tres de la tarde, las tinieblas cubrieron toda la región. Hacia las tres de la tarde, Jesús exclamó en alta voz: «Elí, Elí, lema sabactani», que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?». Algunos de los que se encontraban allí, al oírlo, dijeron: «Está llamando a Elías». En seguida, uno de ellos corrió a tomar una esponja, la empapó en vinagre y, poniéndola en la punta de una caña, le dio de beber. Pero los otros le decían: «Espera, veamos si Elías viene a salvarlo.»

Entonces Jesús, clamando otra vez con voz potente, entregó su espíritu.

Inmediatamente, el velo del Templo se rasgó en dos, de arriba abajo, la tierra tembló, las rocas se partieron y las tumbas se abrieron. Muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron y, saliendo de las tumbas después que Jesús resucitó, entraron en la Ciudad santa y se aparecieron a mucha gente.

El centurión y los hombres que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y todo lo que pasaba, se llenaron de miedo y dijeron: «¡Verdaderamente, este era el Hijo de Dios!».